

Teologicko-morálna fundamentálna koncepcia manželstva a rodiny chápaných v duchu
*communio personarum**

René Balák

Problematika manželstva a rodiny v treťom tisícročí je predmetom vedeckých výskumov v rozličných vedných disciplínach, pričom v posledných dvoch storočiach možno vidieť čoraz väčšiu divergenciu odborných i laických názorov na podstatu manželstva a rodiny. Berúc do úvahy čoraz viac zhoršujúce sa postavenie manželstva a rodiny v spoločnosti, je nutné poukázať na potrebu rešpektovania fundamentálnej antropologickej pravdy o človeku, ktorá je obsiahnutá v biblickom zjavení.

V biblickom poslanstve možno reflektovať problematiku manželstva a rodiny ako jednu z najdôležitejších oblastí zjavenia v perspektíve morálneho konania ľudského jedinca. Možno vidieť dynamický rozmer biblickej náuky o manželstve a rodine, majúcej svoj počiatok v knihe Genesis a završenie v knihe Zjavenia (Por. Zjv 19, 7.9). Teologickomorálny zorný uhol nazerania na túto problematiku sa nevyhnutne musí opierať o biblický a antropologický fundament, hoci manželstvo a rodina sú zo svojej podstaty prirodzenou skutočnosťou v celej histórii ľudskej civilizácie. V biblickom zjavení možno spoznať pravdu o vznešenom tajomstve, ustanovení a význame manželstva a rodiny, pričom je zrejmé, že biblické poslanstvo sa nekoncentruje len na pôvod a cieľ manželstva a rodiny ale i na rozmanité spôsoby ich realizácie ako aj na problémy súvisiace s realitou života.

Biblické poslanstvo obsiahnuté v zjavení prezentuje fundamentálnu antropologickú pravdu, že Boh stvoril človeka na svoj obraz (Por. Gn 1,26), a stvoril ho z lásky a súčasne povolal k láske. Toto povolanie, na závažnosť a vznešenosť ktorého sa chce poukázať, človek realizuje vo svojej zjednotenej celistvosti (duchovno-telesnej) skrze manželstvo alebo panenstvo¹. Manželstvo ako realizácia povolania k láske je zmluvou medzi mužom a ženou, skrze ktorú utvárajú „spoločenstvo na celý život“². Na vyjadrenie tohto spoločenstva používa Druhý Vatikánsky Koncil termín *communio personarum*³, aby zdôraznil, že manželstvo je spoločenstvom osôb, spoločenstvom života a lásky, a jeho tvorcom je sám Boh.

1. Manželstvo a rodina ako povolanie

V teologickomorálnej reflexii problematiky sa manželstvo a rodina prezentuje ako biblická vízia celoživotného povolania osôb muža a ženy. Totiž celý kresťanský život má zo

¹* Článok vznikol v rámci grantu VEGA SR č.2/3148/23: Ľudská prirodzenosť a kultúrna identita, ktorého je autor spoluriešiteľom.

Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 11.

² Por. *Codex iuris canonici*. can. 1055 § 1.

³ Por. Pastoralná konštitúcia *Gaudium et spes*. 48-50.

strany Boha charakter náboženského povolania adresovaného človekovi, ktorý afirmoval toto volanie. Čiže aj manželstvo je zo svojej podstaty u veriaceho človeka náboženským povolaním majúcim bytostný význam pre jeho morálne konanie. Boh iniciatívne vyzýva človeka k bytostnej jednote a slobodnej účasti na svojom stvoriteľskom diele. A vyzýva vždy individuálne po mene, oslovujúc jedinečnú ľudskú bytosť, a vždy neopakovateľne v konkrétnom momente histórie spásy.

Každé manželstvo má svoj jedinečný životopis povolania, každé sa iným spôsobom zapisuje do komúnie osôb, každé má svoju vlastnú neopakovateľnú cestu. Ide predovšetkým o to, aby každý človek objavoval vlastnú osobnú cestu povolania, rešpektujúc tak vlastnú prirodzenosť a dôstojnosť.

Božie volanie a výzva adresovaná konkrétnemu človeku je vždy zároveň uschopnením. Boh nikdy nepovoláva ľudskú osobu k niečomu, k čomu by jej najprv nedal schopnosti, potrebné k slobodnej a zodpovednej realizácii konkrétneho povolania. Teda vždy je primárny dar. Manželstvo ako také musí najprv odkryť dar Božej lásky, až potom sakramentálne dary. Prvotnou úlohou ľudí pripravujúcich sa na manželstvo je pochopenie manželstva a rodičovstva ako daru a ako Božieho povolania.

V celom biblickom Zjavení sa dynamicky rozvíja myšlienka, že manželstvo je Bohom stvorená skutočnosť, ktorá je zároveň skrze Ježiša Krista vyzdvihnutá na sviatosť, lebo je znakom Jeho lásky k cirkvi. Manželstvo sa vždy javí ako skutočnosť náboženská, do ktorej vstupuje a prichádza osobný Boh. Ale Boh povolávajúci človeka, nie je nejakou treťou stranou alebo konkurentom, ale Tým, kto milosťou uschopňuje ľudí k láske. Boh stavia pred manželov a rodičov morálne a etické požiadavky.

2. Biblické chápanie *communio personarum*

Výraz *communio personarum* ukazuje na historický vzťah v zmluve Boha s Izraelom a tak isto na novú zmluvu Krista s cirkvou. Láska manželov je obrazom i znakom komúnie lásky medzi Bohom a ľuďmi. Manželská zmluva sa dotýka samej podstaty bytia ženou i bytia mužom a je „ovocím a znakom potreby, ktorá je hlboko ľudská“⁴. V základoch tejto manželskej zmluvy je najprv dar a schopnosť čiže povolanie. Žriedlom a fundamentom manželskej lásky je vždy Boh a On je tiež pravzorom tohoto spoločenstva⁵. Boh v diele stvorenia potvrdzuje prirodzenú potrebu doplnenia muža a ženy (Por. Gn 2, 24) a zároveň ju očisťuje i povznáša k dokonalosti vo sviatosti manželstva⁶. Manželská láska má byť sprítomnením lásky Kristovej k cirkvi, teda ju možno charakterizovať obetavú lásku, čiže ako

⁴ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 19.

⁵ Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 6.

⁶ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 19.

Kristus dáva svoj život za cirkev, tak cirkev dáva seba Kristovi a taká má byť vo svojej podstate manželská láska.

Nakoľko sa obetavý charakter manželskej lásky zákonite prejavuje v celej bohatosti života manželov, tak je logickým jej duchovno-telesný charakter. Čiže manželská láska je ľudská, čiže zahŕňa celého človeka a je výrazom úplného osobného daru zo seba samého, ako aj schopnosťou prijatia tohoto daru od druhej osoby.

Perspektíva interpersonálneho daru v manželstve sa neuzatvára medzi osobami manželov, ale je bytostne otvorená na dar života a službu životu. Teda manželskú lásku možno charakterizovať ako plodnú lásku podľa vzoru Kristovej lásky k cirkvi, ktorá neustále rodí nových členov, čiže deti sú prijímané manželmi ako nezaslúžený dar. To znamená že je láskou, ktorá sprítomňuje zasnúbenie Krista s cirkvou a každé kresťanské manželstvo dovoľuje Kristovi prehlbovať spojenie s cirkvou, a cirkvi s Kristom. Manželstvo takto predstihuje eschatologickú skutočnosť, čiže večné zasnúbenie Krista a cirkvi.

Sv. Pavol nazýva manželstvo veľkým tajomstvom a porovnáva ho so vzťahom Kristus - cirkev (Por. Ef 5, 32). Ukazuje na reálnu prítomnosť Krista v manželstve mocou tejto sviatosti. Cirkev vždy učila, že manželstvo medzi pokrstenými je sviatosťou, a ako sviatosť je pamiatkou, sprítomnením a prorocťvom diela spásy⁷. Rodina skrze sviatosť manželstva má špeciálnu účasť na milosti Kristovej, vďaka čomu môže vyplniť svoj život ako cestu spásy.

3. Podstata *communio personarum*

Pápež Ján Pavol II vo *Familiaris Consortio* a v Liste rodinám používa dva termíny: komúnia a spoločenstvo a zároveň vysvetľuje, že termín „komúnia“ sa dotýka interpersonálnych vzťahov medzi „ja“ a „ty“⁸, a termín „spoločenstvo“ akoby presahuje toto usporiadanie smerom k „my“. Doplnením dôležitej jednoty manželov uskutočňovanej v komúnii je spoločenstvo, aké utvára rodina. Svoje charakteristické vlastnosti vyplývajúce z komúnie, čerpá rodina pre seba vždy zo základne komúnie manželov⁹. Z toho vyplýva, že vízia manželstva ako *communio personarum* vylučuje kolektivistickú a individualistickú koncepciu manželstva. Manželské spoločenstvo neinštrumentalizuje osobu tohto spoločenstva, ale je spoločenstvom vzájomného obdarovania, bez zanechania, alebo straty vlastnej podmetovosti. Čiže podstatou tohoto termínu je to, že nezmazáva individualitu, jedinečnosť alebo odlišnosť osôb. O tejto komúnii osôb môžeme hovoriť iba preto, že manželská láska vyrastá z Božej lásky. Je to „spoločenstvo osôb zjednotených v láske“¹⁰,

⁷ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 13, KKC 1617.

⁸ Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 7.

⁹ Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 8.

¹⁰ Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 6.

pretože iba osoby sú schopné existencie v komúnii. Základnou zásadou a mocou tejto komúnie je láska¹¹, ktorej predpokladom je spoznanie a afirmácia pravdy o človeku. V tejto komúnii sa vyjadruje podobnosť k božskému „My“¹², k realizácii ktorej sú povolaní manželia spolu so svojimi deťmi.

Komúnia manželov má aj náboženský, teda nadprirodzený rozmer, ktorý je znakom spoločenstva medzi Bohom a ľuďmi, ako aj medzi Kristom a cirkvou¹³, pričom tento vertikálny nadprirodzený rozmer je fundamentom komúnie. Teda manželská láska vyrastá zo sviatosti a je umocňovaná sviatosťou¹⁴. Je to nerozlučiteľná komúnia, ako znak absolútne verejnej lásky, ktorou Boh obdarováva človeka, a ktorú Kristus živí pre svoju cirkev¹⁵.

Manželstvo je nerozlučiteľnou komúniou, kde sa mocou manželskej zmluvy muž a žena stávajú jedným telom (Por. Gn 2, 24 a Mt 19, 6) a sú povolaní k neustálemu vzrastaniu a rozvoju tejto komúnie skrze každodennú vernosť manželskému sľubu¹⁶. *Communio personarum* nie je iba fyzickou jednotou tiel, ale aj jednotou v pravde a láske¹⁷, ktorej dôležitosť sa prejavuje najmä v konfrontácii s negatívnymi vplyvmi nenáležitých a falzifikujúcich koncepcií manželstva. Táto komúnia má rodinný rozmer, ktorý zväzuje manželov strážiť, zjavovať a preukazovať si lásku¹⁸, čo je vyjadrením dynamického rozmeru tejto komúnie.

4. Láska ako fundament manželstva a naplnenie ľudskej sexuality

Biblická výzva aby sa všetky diela a skutky konali v láske poukazuje na dôležitosť integrálneho pohľadu koncentrovaného na postoj lásky. Nie je totiž možné uzavretie manželskej lásky *pars pro toto* v rozmere telesnosti a sexu. Častá všednosť lásky, ktorá je prirodzeným javom v manželskom spolunažívaní nie je jej úpadkom. Iba chápanie celistvého povolania k láske dovoľuje pravdivo pochopiť manželskú a sexuálnu etiku. Láska je teda osobným darom i vznešenou úlohou. Teda nie iba ľudia sa milujú, ale ich milovanie (bytosťný postoj lásky) vyrastá z Boha, ktorý ich povolal k vytrvaniu v láske. Láska, ktorá je darom prináša spásu človeku, premieňa schopnosť človeka milovať a vyslobodzuje z egoizmu.

Láska je takto najhlbším výrazom bytia osobou a jej podstatou je schopnosť daru zo seba (nie z tela) a schopnosť prijatia (nie zobratia) daru od druhého. To stavia každého človeka pred vznešené úlohy, lebo v živote človeka musí byť rovnováha medzi dávaním a prijímaním

¹¹ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 18.

¹² Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 7.

¹³ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 12-13.

¹⁴ Por. Pastorálna konštitúcia *Gaudium et spes*. 48.

¹⁵ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 20.

¹⁶ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 19.

¹⁷ Por. Pastorálna konštitúcia *Gaudium et spes*. 24.

¹⁸ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 17.

v personalistickom zmysle, pretože inak niet vzájomnej lásky a nemôže vzniknúť komúnia osôb. Súčasne je nevyhnutné rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a to nielen svojej, ale aj dôstojnosti druhého. Nie je láskou ničenie vlastnej dôstojnosti v mene pseudo-daru, keď človek deprecionuje seba (lebo *ja ho/ju milujem*). S tým je imanentne spojená nutnosť zachovávať právo k slobode i záväzok rešpektovať právo k pravdivej slobode druhého človeka, pretože akýkoľvek nátlak ničí lásku.

Primárnym predpokladom manželskej lásky je pravdivé vzájomné poznanie (medzi mužom a ženou) a bytostne zodpovedné vybratie z masy ľudí niekoho konkrétneho a jediného, koho Boh posielal človekovi ako vzácny, nezaslúžený a trvalý dar v jeho osobnom živote.

5. Charakteristické črty manželskej lásky podľa náuky Magistéria

Podstatou manželskej sviatostnej zmluvy je vzájomné uzavretie a zverenie sa jeden druhému, čiže láska manželov a manželská zmluva je vždy špeciálnou formou priateľstva, dokonca takou, že zasahuje muža a ženu do najintímnejšieho vnútra života osoby. Starozákonná koncepcia to (vyjadrené súhrne a mierne schematicky) opisuje nasledujúcim spôsobom: *Ja som tvoj, a ty moja*. Novozákonná koncepcia ide ďalej a zvnútorňuje toto právo, ktoré je možné vyjadriť nasledujúcimi slovami: *Ja budem v tebe, a ty vo mne*¹⁹. Existencia manželskej lásky je zakotvená v Božej láske a zahŕňa v sebe vzájomné oddanie, ktoré vzrastá a vedie ku komúnii osôb. Z Božej vôle má manželská láska sakramentálny charakter²⁰, trvajúci počas celého manželstva.

Vychádzajúc z antropologického fundamentu o ľudskej osobe, učenie Magistéria ohlasuje skutočnosť, že manželská láska je ľudská²¹ - čiže zmyslová i duchovná (obsahuje cit a vôľu), pričom preniká celého človeka. V manželstve ide o akt slobodnej vôle manželov smerujúci k tomu, aby ich láska vytrvala, vzrastala a bola cestou, na ktorej dosiahnu svoju ľudskú dokonalosť.

Súčasne sa akcentuje plnosť manželskej lásky²², teda objektívnu pravdu, že je špeciálnou formou priateľstva osôb, ktoré veľkodušne delia všetko medzi sebou, a zároveň je láskou, ktorá obsahuje všetky rozmery lásky, ako aj označuje oddanie sa celej osoby druhej osobe v dimenzii fyzickej, psychoemocionálnej i duchovnej.

Magistérium intenzívne reflektuje i vernosť a výlučnosť manželskej lásky²³, čím sa chce poukázať na nevyhnutnosť nerozlučiteľnosti a monogamickosti manželstva, a to na celý

¹⁹ Por. Ef 5, 31.

²⁰ Por. Pavol VI. Encyklika *Humanae vitae*. 8.

²¹ Por. Pavol VI. Encyklika *Humanae vitae*. 9.

²² Por. Pavol VI. Encyklika *Humanae vitae*. 9.

²³ Por. Pavol VI. Encyklika *Humanae vitae*. 9.

život. Ide o bytostnú vernosť osôb manželov v rovine pudovej, citovej a duchovnej. Výlučnosť sa vzťahuje na najdôležitejšie a najzávažnejšie relácie v manželstve (podľa existencialistickej etiky a niektorých laických koncepcií je vernosť považovaná za zotročenie).

Jedným z fundamentálnych elementov manželskej lásky je jej plodný charakter²⁴, čo značí, že láska manželov sa nevyčerpáva v spoločenstve manželov, ale smeruje k svojmu predĺženiu a tým vzbudeniu nového života. Táto posledná črta sa vzťahuje na ciele manželstva. Do Druhého Vatikánskeho Koncilu sa za primárny cieľ manželstva považovala prokreácia a za cieľ sekundárny láska a zjednotenie manželov. Všeobecne sa v morálnej teológii hovorí o jednom dvojaspektovom celi manželstva: je ním láska, ktorá je zo svojej podstaty plodná a nie je správne ju oddeľovať od manželského sexuálneho aktu. Manželská láska je nasmerovaná na rodenie a výchovu potomstva, ale zároveň majú manželvia skrze ňu dosiahnuť vlastnú dokonalosť, obapolné posvätenie²⁵. Plodnosť manželskej lásky súčasne zahŕňa ovocie morálneho, duchovného a nadprirodzeného života, ktoré rodičia skrze výchovu odovzdávajú svojim deťom²⁶.

Ján Pavol II. zdôrazňuje, že povolanie k láske vyplýva zo stvorenia z lásky a manželstvo je zjednotené celistvosťou, teda telo má účasť na duchovnej láske²⁷ manželov a je neoddeliteľnou súčasťou sviatosťného interpersonálneho vzťahu manželov. Prezentovaný akcent i na náboženský a nadprirodzený charakter manželskej lásky je výrazom integrálneho chápania manželskej lásky prežívanej v konkrétnom čase a priestore dejín spásy. Integrálny pohľad na lásku hovorí, že ona sama (láska) je zásadou a mocou manželskej jednoty - je plná (totálna). Teda láska je plná a táto plnosť si vyžaduje aby láska manželov bola verná, čiže manželská komúnia je nedeliteľnou jednotou. Táto komúnia je zároveň nerozlučiteľná zo svojej prirodzenosti a predkladá pred manželov záväzok nerozdeliteľnosti.

6. Rozmer spoločenstva a cesta spásy v manželstve a rodine

Podstata tohto rozmeru je obsiahnutá v spomenutom termíne *communio personarum*. Je však potrebné nazerať na manželstvo i v ekleziálnej a v širšej spoločenskej perspektíve. Ľudia, ktorí nenachádzajú spoločenstvo v ekleziálnej a spoločenskej rovine, nedokážu vybudovať spoločenstvo v rovine manželstva a rodiny (príprava k manželstvu skrze spoločenstvo priateľov a otvorenie sa k druhým ľuďom). V prirodzenej rovine táto komúnia osôb vychádza z dialogickej štruktúry ľudskej osoby, kde sa človek nerozvinie bez otvorenia

²⁴ Por. Pavol VI. Encyklika *Humanae vitae*. 9.

²⁵ Por. Pastoralná konštitúcia *Gaudium et spes*. 48.

²⁶ Por. *Katechizmus katolíckej cirkvi*. 1653.

²⁷ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 11.

sa na druhého človeka a v nadprirodzenej rovine sa opiera o obraz Najsvätejšej Trojice (podľa Boha Otca, ktorý sa dáva, Syna, ktorý prijíma a Ducha Svätého, ktorý vychádza z lásky medzi Otcom a Synom) čo je vyjadrením trinitárneho aspektu manželskej lásky .

Boh vo svojich plánoch vidí manželstvo a rodinu nielen, ako dočasnú skutočnosť s dočasnými úlohami. Boh chcel, aby cesta manželstva bola jednou z ciest spásy, ktorá sa vyplní aktívnou účasťou manželov na Kristovom diele spásy. Kresťanské manželstvo je účastné na tajomstve Kristovom, čo znamená, že je účastné i na milosti, ktorá obdarováva manželov spásou, že manželstvo dostáva morálnu silu a svetlo viery na budovanie manželského života, ktorý je náročným putovaním do nebeského kráľovstva.

U manželov je dôležité objavovanie neustálej prítomnosti Krista v manželskom živote (nie iba v momente uzavretia manželstva, ktorý je počiatkom sviatosti a odohráva sa vo všetkých aktoch lásky). Táto osobná cesta spásy je cestou posvätenia jednej osoby druhou, čo nesmiernou morálnou výzvou a povinnosťou manželov. Jeden je znakom spásy pre druhého a vzájomne sú osobne zodpovední za svoju spásu, pričom obaja sú spoločným znakom pre iných ľudí, najprv pre svoje deti a rodiny, a potom pre svet.

So sakramentalitou manželstva je zviazaná ekleziálna perspektíva²⁸, lebo povolanie k manželstvu je povolaním do spoločenstva a povolaním utvárajúcim spoločenstvo. Cirkev, ktorá je matkou, rodí, vychováva a buduje kresťanskú rodinu. Zároveň je rodina povolaná k účasti na poslaní cirkvi, čiže budovať Božie kráľovstvo v dejinách, a ma sa stať „domácou cirkvou“ - *Ecclesia domestica*, čiže odrazom tajomstva cirkvi²⁹, pričom toto povolanie je i mravnou povinnosťou.

Táto sviatosť ma za úlohu sprítomnenie Kristovho diela spásy vo svete (Por. Ef 5, 32) skrze manželov. Keď sa muž spája so svojou ženou, spája sa s cirkvou, lebo týmto spôsobom sa stáva výrazom lásky Boha k cirkvi. Žena sa nespája iba s mužom, ale nejako aj s Kristom, ktorého muž reprezentuje. To je podstata ekleziálneho rozmeru manželstva v kontexte *communio personarum*. Muži majú riadiť (smerovať) cirkev ku Kristovi a ženy prejavovať odovzdanie cirkvi, každý v rámci svojej prirodzenosti. Každé manželstvo takto dovoľuje Kristovi prehĺbiť jeho zväzok s cirkvou a spätne cirkvi s Kristom.

Ekleziálna perspektíva je zviazaná s trinitárnou perspektívou. Manželstvo je odvodené z tajomstva trinitárneho „My“ a trvalo sa vzťahuje k tomuto tajomstvu³⁰. Táto perspektíva poukazuje na osobné vzájomné obdarovanie sa manželov podľa vzoru Najsvätejšej Trojice (dávanie, prijímanie, trvanie), ktoré má dynamicky vzrastať.

²⁸ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 49-54.

²⁹ Por. Ján Pavol II. Exhortácia *Familiaris consortio*. 49-50.

³⁰ Por. Ján Pavol II. List rodinám *Gratissimam sane*. 8.

Kresťanské manželstvo ukrýva v sebe i eschatologický rozmer, dôležitosť ktorého treba chápať v kontexte celých dejín spásy, ako aj v kontexte osobného smerovania k dokonalosti v rovine transcendentna. Táto eschatologická dimenzia poukazuje na večné zasľúbenie Krista a cirkvi a zároveň demonštruje, že manželia sa nezastavujú iba pri rozmere dočasnej pozemskej interpersonálnej lásky a neabsolutizujú prirodzené aspekty lásky, ale sú zároveň dynamicky otvorení pre spoločenstvo večnej lásky s Bohom.

Existuje reálne nebezpečenstvo prevzatia falošných spoločenských vízií v oblasti manželstva a rodiny. Jednou z nich je kolektivismus, čiže absolútna unifikácia zviazaná s túžbou panovania jednej osoby nad druhou. Druhým extrémom je liberalizmus a individualizmus, ktorý zdôrazňuje rozdielnosť a nestálosť osôb. V súčasnej dobe sa v morálnej teológii objavuje potrebný postulát výchovy k pravdivému spoločenstvu osôb, pričom i poukázanie na špecificky teologickomorálny pohľad v tejto problematike je už partikulárnym uskutočnením tohto postulátu.

In: Scripta bioetica, roč.5 č.3-4 2005 Brno s.17-24. ISSN 1213-2977